

PASAULIO ŽINIOS

● Sovietų žibalas plaukia į Kubą. Pagal Maskvos radijo žinias, kaip rašo "Freie Presse", sovietų prekinių laivų, pakrauti su keliais šimtais tūkstančių tonų žibalo, iš Odesos jau pajudėjo ir plaukia Kubos link. Tuo pačiu atplaukia keli laivai su trašom, skirtom Kubai kaip dovana už jos "kovą prieš imperialistus". Castro Fidelio drašus žygis nusavinant Esso ir Shell žibalo rafinerijas, Maskvos buvo su dideliu pasitenkinimu sutiktas, už tai dabar Castro gaus žibalo iš Odesos.

● Chruščiovo grūmojimai iš Vienos. — Chruščiovas, besilankydamas Austrijoje jau antru kartu užsipuolė Vokietijos kanclerį K. Adenauerį, prilygindamas jį su Hitleriu. Laikė vieno minėjimo, Chruščiovas išsireiškė, kad negalima ramiai laukti, kol Adenaueris vėl pradės naclį pradėtus žygius vykdyti — kovoti prieš komunizmą. Nikita pacitavo Adenauerio žodžius, kad "Dievas skyręs vokiečių tautai uždavinį pasaulį išgelbėti nuo komunizmo". Žinoma, tokie žodžiai Chruščioviui tikrai neduoda ramybės, kad atsiranda vyrų, kurie drąsiai pasako, ką gal-

Arturo Frondizi Vokietijos vyriausybės buvo iškilmingai priimtas. Dr. A. Frondizi garbei Vokietijos prez. Dr. Luebke iškelė puotą savo pilyje Bruehl. Visų pašnekesių centre buvo vokiečių-argentiniečių glaudesnių santykių užmezgimas ekonominiam, kultūriniam bei politiniam gyvenime. Ministeris Erhard jautėsi kaip svarbiausias kalbėtojas, apie kurį sukosi daugumas svečių. Kancleris Adenaueris nerodė didelio noro leisti j kalbas. Svečių tarpe matėsi didieji Vokietijos industrialiai kaip Krupp fabriky savininkai iš didesnių centrų, kurie rodė didelį susidomėjimą dėl Argentinos ateities. Prez. Frondizi vizitas Bonnai skaitomas vienas iš didingesnių ir reikšmingesnių priėmimų, kurie buvo suruošti jo garbei.

Liepos 4 d. Dr. A. Frondizi atvyko į Londoną trijų dienų vizitui, kuriame jis tikisi atnaujinti ir sustiprinti senus Argentinijos-Anglijos ryšius, jungusius abu kraštus per ilgą laikotarpį.

● "Prūsų Draugija" Argentinoje šį sekmadienį, tai yra liepos 10 d., Buenos Aires mieste Malinkrodt mokykloje ant c. Juncal 1150 ruošia šventę su šūkiu "Prusija priklauso prūsams". Į šventę yra pakviestas Vokiečių Atstovybė Argentinoje. Taigi prūsai reikalauja savo teisių. Mes lietuviai irgi privalome apsižiūrėti, kad jie nepradėtų reikšti pretenzijų ir į lietuviškas sritis, kuriuos šiandien rusų yra valdomos.

● Trys naujos respublikos Afrikoje. — Nuo 1 liepos trys Afrikos valstybės pasidarė nepriklausomos: Kongo, Somalia ir Ghana.

Kongo sostinė yra Leopoldville ir pirmutinis prezidentas Patricio Lumumba. Nepriklausomybės šventė buvo didžiausia pompa atšvęsta: kongoliečiai atrodė norėtų tęsti šventę ir toliau, bet prezidentas Lumumba priminė, jog nepriklausomas gyvenimas taip pat laukia įtempto darbo kaip ir ankščiau.

Somalija, kuri didžia dalimi priklausė Italijai, tapusi laisva, susijungė su Britų Somalija, sudarydama vieną respubliką. Naujoje sostinėje Mogadicio somaliečiai su didžiausiomis ovacijomis ir tautiniais negrų šokiais atšventė savo nepriklausomybės dieną. Kadangi kraštas yra gana atsilikęs, tai bus reikalinga dar italų ir britų pagalbos bent 20 metų.

Ghanos respublika lieka kurį laiką dar britų "Commonwealth" sąjungoje. Pirmuoju Ghanos prezidentu buvo prisiskaidintas buvęs ministrų prezidentas Kwame Nkrumah, kurio teisės yra didesnės net už JAV prezidentą: jis gali net savo valia parlamentą paleisti ir naujus rinkimus paskelbti.

● Misiones — vario didžiausi ištekliai. — Misiones srityje, kuri įsiterpusi tarp Paragvajaus ir Rio Grande, yra surasti didžiausi vario kiodai, kurie gali duoti žaliavą didžiausiom įmonėm Argentinoje. Be to Misiones srityje yra puikiausios sąlygos medžio ir popieriaus apdirbimui, bei arbatos ir tabako plantacijoms. Nežymi Misiones sritis gali su laiku tapti viena iš svarbesnių vario apdirbimo centrų.

● JAV žada blokuoti Kubos cukrų. — JAV prezidentas iš Kongreso gavo leidimą pagal savo norą sustabdyti cukraus įvežimą iš Kubos, kas reikštų didelį nuostolį Kubai. Ši cukraus blokada būtų atsakymas į Castro nacionalizavimą dviejų amerikiečių žibalo rafinerijas Esso ir Texaco.

● 1500 kubiečių studentų mokymai Pekingė. — Castro pakreipęs valstybės vairą į kairę, siunčia savo studentus į Pekingą, kad ten pasirostų naujiems atėities darbams P. Amerikai. Kaip "Freie Presse" pažymi, dabar Pekingė studijuoja apie 1500 kubiečių studentų.

Mūsų Tautos garbingos praeities prisiminimui, Vytauto Didžiojo — Žalgirio Mūšio laimėtojo, triuškinant Kryžiuočių Ordenu galybę, 550 Metų sukakčiai paminėti

Argent. Lietuvių Organizacijų ir Spaudos Taryba
rengia

DIDINGĄ ŽALGIRO MŪŠIO MINĖJIMĄ,

š. m. liepos mėn. 9 dieną 21 val. Lietuvių Centro — Dr. Jono Basanavičiaus vardo salėje su plačia programa.

PERIODICO QUINCENAL LITUANO — 6 DE JULIO — LIEPOS 6 D. 1960 M.

VYTAUTAS -- ŽALGIRO MŪŠIO NUGALĖTOJAS

Tu Vytautai didis valdove Tėvynės!
Tu aidas dienų milžinų!
Tu Lietuvai garsų vainiką nupynęs
Būk pranašas saulės dienų!

Jei ieškotume atsakymo į klausimą — koks mūsų istorinis laikotarpis buvo garsiausias ir kuris labiausiai įstrigęs į žmonių atmintį, — tai visi be abejonės atsakytų, kad Vytauto Didžiojo gadynė.

Ir tikrai. Nei vienas prieš tai buvęs Lietuvos valdovas nėra

Žalgirio mūšio laimėjimas ilgams amžiams sutramdė vokiečių karinės galybės demonstravimą ir sudavė tokį skaudų smūgį, kurį jie dar šiandien jaučia. Vytauto Žalgirio mūšio taktika yra įėjusi net į karo mokslų akademią, Tannenbergo kautynių vardu.

Vokiečiai norėdami užmaskuoti šį skaudų pralaimėjimą, Pirmojo Pasaulinio Karo metu, sumušę rusus nelabai toli nuo

Žalgirio mūšis ypatingai iškelė Vytauto politinius ir strateginius sugebėjimus ir padarė jį žinomu ir gerbiamu valdovu visoje Europoje, tuo pačiu Lietuva įžengė į Vak. Europos didžiųjų valstybių tarpą.

Minėdami tų didžiųjų įvykių sukaktį, su kartumu turime pastebėti, kad Lietuva, kuri kadaise būdama nors ir nedidelė, bet sugebėjo pajungti po savo globa didžiulius Rusijos plotus,

ŽALGIRO MŪŠIO VAIZDAS: VIDURYJE MATOSI VYTAUTAS DIDYSIS, KURIS SUTRIUSKINO VOKIEČIŲ ORDENO GALYBĘ 1410 M.

taip iškėlęs ją ir išgarsinęs kaip Vytautas. Jo valdymo laiku Lietuva yra pasiekusi didžiausią savo galybę ir ploto atžvilgiu buvo viena iš didžiausių valstybių tuometinėje Europoje. Lietuvos ribos ėjo nuo Baltijos iki Juodosios jūros krantų.

Savo sumanios politikos dėka Vytautas paklupdė stiprias Smolensko, Didžiojo Naugardo, Pskovo, Tverės ir kitų rusiškų sričių valdovus. Jam pakluso net Maskvos valdovai.

Pakankamai įsistiprinęs rytuose ir susitvarkęs viduje, Vytautas ruošėsi sutvarkyti senas sąskaitas vakaruose su vokiečių ordenu. Tam Lietuva buvo priversta dėtis į sąjungą su Lenkija.

Šiam jėgų bandymui Vytautas ruošėsi su ypatingu rūpesčiu. Per du šimtmečius nuolatos varginama Lietuva turėjo vieną kartą nusikratyti kryžiuočių puldinėjimų ir pradėti gyventi laisvai — gyventi kaip priderėjo didelei valstybei.

Lemiamoji valanda atėjo 1410 metais liepos 15 dieną, pačių vokiečių žemėje ties Tannenbergo (Žalgiriu), kuris lietuviams atnešė galutinį laimėjimą.

tos vietos, pavadino šį laimėjimą irgi Tannenbergo mūšio vardu. Tuomi vokiečiai jautėsi lyg atkeršinę netiesioginiai prieš 500 metų pralaimėjimą.

Nors ir esame jau nutolę nuo tų įvykių per 550 metų, bet dar vis atsiranda tokių, kurie nenori pripažinti ano mūšio laimėjimo laurų Vytautui. Dabartinis Varšuvos universiteto profesorius O. Balzer bando įrodinėti, kad Jogaila paeinąs iš sveidų karalių dinastijos, nenorėdamas pripažinti jam lietuviškos kilmės ir aišku tuo pačiu Žalgirio mūšio nuopelnus priskiria Jogailai.

Labai gaila, kad minėtas profesorius sumiekina savo tautietį — istoriką Dlugušą, nors ir neplanų lietuviams, bet pripažįstantį bešališkai tiesą. Jis savo veikalė apie Žalgirio mūšį sako, kad Vytautas "pavedė save Dievo valiai, lakstė visur tarp lenkų ir lietuvių kariuomenių, dažnai mainydamas arklius... per kautynes nuolat jodinėjo tarp vėliavų, pavargusius ir krintančius pakeisdamas naujomis jėgamis, su didžiausiu rūpestingumu žiūrėjo kaip tarp kovojančių svyravo laimė".

o šiandien ji pati priklauso rusų komunistinei imperijai jau ne kaip valdovės, bet kaip vergės padėtyje.

Tačiau istorija mus mokiina, kad nė viena imperija nėra amžina. Ne amžina yra ir sovietų imperija ir ji vieną dieną subirės, ir Lietuva vėl atgaus nepriklausomą gyvenimą tarp kitų laisvų Europos valstybių. Kad pagreitinti tą procesą, mes turime visi be pažiūrų skirtumų jau dabar skleisti Lietuvos prisikėlimo aidą po visą platųjį ir laisvąjį pasaulį.

S. Babronis

ŽALGIRO MŪŠIO SIMBOLIS

Žalgirio mūšio pergalė liks amžiais lietuvių tautos stiprybės ir vienybės simbolis. Nors šiandieną Lietuva priešų prispausta ir prie žemės priblokšta, nenusimena, nes mes gerai žinome, laimi tas, kas paskutinis laimi. Ateis laikas, kada bus suduotas galutinis smūgis ir sovietiniam slibinui, tuomet kelsis Lietuva vėl laisva ir užgrūdinta.

Juozas Pragiedrulis

BE DUONOS KASNIO IR VANDENS LAŠO

Lietuvių Tautos Kalvarijos Kruvinasis Birželis

Jau 20 metų kaip kruvinasis Maskvos būdelis niekad ir niekur negirdėtu žiaurumu terioja, tremia, kankina ir žudo lietuvių pavergtą tautą. Masinis trėmimas į Sibirą 1941 metų birželio dienomis nakaltų mūsų tautiečių užkaltauose vagonuose nebuvo pirmutinis — vežė lietuvius ir carų laikais maskoliai.

Birželio mėnesio išvežtieji, rado Sibire, carų laikais ištrėmtų knygnešių, sukilėlių ir Kražių skerdynių kankinių kaulus, kurie liūdija neapsakomą lietuvių tautos kančią ir sudėtas aukas už gimtąją kalbą, raštą ir už mūsų tėvų žemę.

Jei būtų galima surinkti kankinių kaulus ir pralieta kraują po tolimas Sibiro tundras, tai prieš mus stotųsi kankinių kaulų kalnai ir kraujo upeliai, kurie paliūdytų laisvojo pasaulio tautoms ir vyriausybėms apie lietuvių tautos sudėtas aukas, kovojant prieš Maskvos imperializmą, už savos tautos laisvę, o kartu ir už visos žmonijos laisvę.

LIETUVOS VERGIJOS PRADŽIA

Šiandien pavergta lietuvių tauta yra Maskvos priversta galimai iškilmingiau paminėti Lietuvos "išvadavimą". Jie skleidžia šlykščiausius melus, kad lietuvių tauta būtų su "didžiausiu džiaugsmu" šiemet švenčia 20 metų sukaktį, kaip ji išsivadaus iš kapitalistinio jungo: esą Tarybų Lietuvos sūnūs ir dukros, darbininkai ir amatininkai, moksleiviai ir visų sričių mokslo žmonės, atsidėkodami Sovietų Sąjungai už išvadavimą, savanoriais kasdien vyksta į Tarybų Sąjungą padėti dirbti žemės ūkyje ir karo pramonėje.

Nevažiavo lietuviai Rusijon savanoriais iškaltuose vagonuose 1941 metais, nevažiuoja nė dabar. Tai yra melas ir dar kartą melas, kad lietuviai palikę savo namus, gimines ir savo brangią Tėvynę važiuotų savanoriais į Tarybų Sąjungą. Tai yra šlykščiausias pasityčiojimas iš beginklės ir pavergtos lietuvių tautos.

BIRŽELIO SUKILIMAS

Netolima praeitis liūdija ką kita: spontaniškas lietuvių tautos sukilimas 1941 m. birželio 23 d. sugriauna bet kokius Kremlius ir jam parsidavusių išdavių nieko nepagrįstus melus. Priešingai: Lietuvos sūnūs ir dukros — darbininkai, moksleiviai ir kariai kovojo ir priešinosi prieš raudonąją bolševikų armiją.

Tūkstančiai mūsų brolių žuvo nelygioje kovoje. Daug jų žūsta ir šiandieną, kurie likę tėvynėje tęsia žūtbutinę kovą prieš visus Maskvos totalitaristus. Birželio kankiniai, žuvę kariai ir partizanai, bei šimtai tūkstančiai pabėgėlių, išblaškytų po platųjį pasaulį, yra didžiausias įrodymas laisvajam pasauliui, kad lietuvių tauta nealaukė bolševikų raudonosios armijos "išvadavimo", nebuvo jų draugai praeityje, nėra nei dabartyje.

MASKVOS PLANAI

Tai patvirtina ir Kremlius valdžia. Buvęs Užsienių Reikalų komisaras Molotovas per derybas dėl Lietuvos prijungimo

prie Sovietų Sąjungos 1940 m. liepos mėnesį tų derybų atstovui Prof. V. Krevei-Mickevičiui labai aiškiai pareiškė:

— Šiandien galiu pasakyti visai atvirai: jei carai, pradėdami Jonu Žiauriu, siekė užvaldyti Baltijos pajūrį, tai būtų nedovanotina klaida Sovietų Vyriausybei, jei šia pasitaikiuse proga ji nesinaudotų.

Todėl Sovietų Vyriausybė nusprendė Baltijos kraštus prijungti prie Sovietų respublikų šeimos. Ar jūs sutinkate, ar nesutinkate, Lietuva bus prijungta kaip Sovietų respublika. Jūs privalote galvoti realiai ir suprasti, kad artimoje ateityje mažosios tautos turės pranykti: Lietuva kartu su kitomis Baltijos valstybėmis ir Suomija.

Šis Molotovo pareiškimas, kaip mes gerai žinome, jau išsipildė. Lietuva, Latvija ir Esti-

nuo žmonių, motinas nuo vaikų.

Po birželio mėnesio sukilimo už Villniaus ant geležinkelio bėgių laukuose buvo pastebėti penki užkalti prekiniai vagonai, kuriuos atplėšus buvo rasta 250 vaikų lavonai. Tai buvo enkavedistų darbas: jie besukubėdami nuo fronto ugnies paliko savo aukas Divo valiai, geriau pasakius, badui ir troškuliui: be duonos kasnio ir vandens lašo, jis visi turėjo lėta mirtimi užbaigti savo gyvenimą.

Vaidas neapsakomai baisus, nes buvo rasta apgrauštų rankų ir kojų, kas liūdija, kad badas buvo privertęs maitintis mirusiųjų draugų lavonais. Be galo sunku visą tai prisiminti, nes daug kam tenka paliesti ir atnaujinti jau begyjančias praeities žaizdas...

Vienas dalykas turime įsimoninti, jog bolševikai žudo ne

ja tapo Sovietų respublikomis. Po to prasidėjo Baltijos tautų išnaikinimas.

BIRŽELIO 13-tos VEŽIMAI

1941 m. sausio mėn. 30 dieną Saugumo komisaras SEROV, Maskvoje pasirašė slaptą aplink raštį, kaip ir koku būdu pradėti Baltijos tautų deportaciją. Tų pat metų birželio mėnesio nuo 13 į 14 naktį lietuvių bei visų Pabaltijos tautoms prasidėjo didžiausia tragedija.

Po miestus kaimus ir viensėdžius pasipylė tuo pat laiku raudonosios armijos ir enkavedistų mašinos ir sunkvežimiai: be šviesų kaip plėšikai apsiginklavę su nuogais durtuvais krėtė viensėdį po viensėdžio, namą po namo, rinkdami sau aukas.

Sunku yra apsaakyti tą didį mūsų tautos skausmą, kuomet nieko nekalti žmonės: vyrai ir moterys, seneliai ir maži kūdikiai šautuvų durtuvais buvo prikelti iš miego ir kaip beverčiai daiktai buvo surūsti į gyvulinčius vagonus, atskiriant vyrus

tik tuos kurie jiems yra kenksmingi, bet ir tuos, kurie galėtų kada nors jiems būti nenaudingi. Kuo buvo prasikaltę Telšių, Zarasų, Juodupės, Pravieniškio ir kitų vietovių darbininkai vyrai ir moterys, kuriuos enkavedistai žiauriausiu būdu išžudė

Pagal rastus sąrašus G.P.U. (slaptosios policijos) archyvuose yra nustatyta, kad turėjo būti išvežta apie vieną ir pusę milijono lietuvių. Tik per birželio 13 ir 14 naktį buvo ištrėmta virš 45.000 lietuvių tautos sūnų ir dukrų. Neįmanoma yra išreikšti nei žodžiu nei raštu, ką lietuvių tauta aną tragišką naktį išgyveno...

NAUJI TREMIMAI

Po karo pirmasis vežimas buvo dar žiauresnis. Pats Lietuvos Tarybos Prezidiumo pirmininkas Justas Paleckis tai patvirtino, kalbėdamas per Villniaus radiją 1945 m. vasario mėnesį, pareiškdamas, kad "padėti atstatyti po karo sugriautus miestus ir fabrikus, 83.000 lie-

Resolución del Centro Pro Liberación de Lituania

Dado que por esta fecha se cumple el vigésimo aniversario de la ocupación de los Países Bálticos por las tropas del ejército comunista ruso, ya que en Lituania irrumpieron el 15 de junio de 1940 y en Letonia y Estonia el 17 de junio de 1940, todo ello sin que mediara ningún motivo fundado para hacerlo, y en flagrante violación de los Pactos de Amistad y Ayuda Mutua firmados por la URSS por separado con los tres países mencionados;

Dado que desde entonces comenzó una brutal soviética de Lituania y sus hermanas, culminando en la noche del 14 al 15 de junio de 1941 en que fueron deportadas millares de familias enteras de lituanos, letones y estonios para trabajar como esclavos sin libertad y sin derechos en las minas, bosques y estepas siberianas, donde murieron agotadas sus fuerzas por el trabajo exhaustivo, el hambre, el frío y los tratos inhumanos;

Dado que, luego de una ocupación nazi de tres años, volvió el ejército rojo a agredir Lituania, Letonia y Estonia, instaurando por el terror y la coacción, el totalitario régimen comunista ruso, haciendo caso omiso de cualquier derecho humano o divino que es inalienable de todo hombre o mujer, sin distinción de raza, creencia o ideología, y en nombre de toda la colectividad lituana bien pensante de la República Argentina,

El Centro Pro Liberación de Lituania en la Argentina

RESUELVE:

1º — EXIGIR, en forma unánime y conjunta con todos los lituanos diseminados por el mundo libre, y los quedados en su patria detrás de la cortina de hierro, el retiro total y absoluto de las agresoras fuerzas de ocupación del ejército rojo, de los verdugos de la policía secreta MVD y demás esbirros que obedecen las consignas de la camarilla del Kremlin encabezada por el cínico payaso internacional KHRUSHCHEV, digno discípulo del sanguinario Stalin; ;

2º — SOLICITAR a todas las potencias del mundo occidental, tanto las llamadas grandes como medianas y pequeñas, la mayor cautela en sus relaciones con los representantes del diabólico sistema bolchevique, y suma energía e intransigencia para tratar con los delegados del imperialismo comunista ruso, haciendo caso omiso de todas sus bravuconadas y amenazas, que llevan por único propósito de hacer abandonar a un triste destino a naciones milenarias y democráticas como Lituania, Letonia y Estonia, primeras víctimas de la voracidad comunista;

3º — PEDIR al Pueblo y Gobierno Argentinos, mientras se aspira el ambiente de los festejos del Sesquicentenario de Mayo, que reanuden las relaciones diplomáticas con los verdaderos representantes de la Nación Lituana, suspendidas arbitrariamente por otro gobierno argentino anterior que se doblegara a las imposiciones de los mandones de Moscú.

JORGE GILVYDIS
Secretario

CEFERINO IJNEVICH
Presidente

tiuvių savanorių išvyko į Sovietų Sąjungą".

Šis skaičius toli gražu nėra dar pilnas, jis yra žymiai didesnis. Tik vienas Dievas težino tikrąjį ištrėmtųjų skaičių.

ATEIS TEISMO DIENA

Bet ateis diena, kai nuo Baltijos jūros kraštų: Lietuvos, Latvijos ir Estijos bus nuplėšta toji kruvinoji, raudonoji veliava, tuomet prieš žmonijos akis ir sąžines atsivers iki šiolei dar neregėti enkavidistų darbai ir žiaurumai. Kaip pasiteisins Maskvos imperialistai už visus padarytus žiaurumus ir žudynes? Gal pasakys, kad tai kiniečių darbas, kaip dėl Katyno žudynių kaltę suvertė ant vokiečių.

Laisvasis pasaulis tai žino ir mato, kas darosi bolševikų užimtuose kraštuose, bet jis dėsia, jam trūksta vienybės ir ryžtingumo. Tad, minėdami birželio tragiškas dienas ir Lietuvos neteisėtą prijungimą prie Sovietų Sąjungos, vardan tų kankinių lietuvių, kurie neša sunkius vergijos pančius Rusijos stepėse, mes privalome kreiptis į visą laisvąjį pasaulį, kad jis imtųsi žygių tai vergijai pašalinti.

PERSPĖJIMAS LAISVOJO PASAULIO

Mes privalome reikalauti, kad laisvę mylinčios tautos, susijungusios UNO ir paskelbusios žmogaus laisvės principus, imtųsi žygių jų įgyvendinimui. Todėl privalome priminti visiems UNO nariams, o ypač didžiųjų valstybių vyrams, kad nesilaikymas Atlanto Pakto ir Jaltos sutarčių, nevykdamas

tautinio laisvės apsisprendimo principo ir neštėjimas duotų pažadų — atstatyti bolševikų užgrobtų kraštų laisvę, jų tarpe ir trijų Pabaltijo valstybių, didina mūsų tautos aukas ir mažina išsilaisvinimo viltį tuo pačiu ir mūsų pasitikėjimą Vakarais.

Toks perilgas delsimas apsunkena laisvės kovas, tuo pat suteikdamas bolševikams laiko ir galimybės daugiau išvirtinti užgrobtuose kraštuose. Šioje vietoje galima prisiminti vieną tiesą, kad santvarkos ateina ir prieina, ypač tos, kurios prieš tautos valią svetimųjų būna priimestos.

...Lietuvių tauta nėra mirus, ji yra dar gyva ir amžiais gyvuos, Jokia svetimųjų priespauda, joks tironas neprivers lietuvių atsakyti savo kalbos, papročių ir tikėjimo. Todėl privalome pašvęsti visas mūsų tautines pajėgas, kad pagreitintus išsivadavimo valandą mūsų broliams ir sesėms, nešančios baisų vergijos jungą Lietuvoje ir tolimame Sibire.

Vardan tos Lietuvos, vienybė težyrai!

A. Balčiūnas

● (E) Vengrijos penkmečio industrijos planui įvykdyti, vengrų komunistinio jaunimo organizacija priėmė nutarimą mobilizuoti jaunimą cemento darbams.

● (E) Lenkų laikraštis "Trybuna Opolska" rašo, kad pastaruoju metu Opolske padidėjęs girtuokliavimas. Pažymi, kad vien tik Rati-boro apylinkėje buvo išleista apie 21 milijoną zlotų alkoholiui, kai tuo tarpu namų ir pramonės statybai per tą laiką išleista 8 mil. zlotų, gi knygoms — tik 165.000 zlotų.

"Trybuna Polska" rašo, kad ir kituose Aukšt. Silezijos vietose padėtis nėra geresnė.

JAUNIMO SKYRIUS MEILĖ, SKAISTYBĖ IR LAIMĖ

(Tesinys)

VEZUVIJUS IR POMPEJOS NELAIMĖ

Vezuvijus su visu savo jaunuoliškos širdies uždegimu ir vyrišku riteriškumu buvo pamilęs Pompėją. Jis laikė Pompėją kilnia, garbinga ir ištikima. Vertę jo riteriškos meilės mergina. Vezuvijaus širdyje Pompėjos vardas buvo įrašytas ugninėmis raidėmis. Jo širdis buvo kupina karštos ir tyrios meilės savo išsirikintajai.

Tačiau tai buvo neilgai. Praslinkus keletai metų jo riterišką širdį sukretė skaudi žinia: per daug akyvaizdžiai jis patyrė savo mylimosios begėdišką apgavystę ir neištikimybę. Pompėja ne tik turinti daug pasileidusių jaunikų, bet dar neapsakomai piktinanti savo palaidu gyvenimu visą artymesnę ir tolimesnę apylinkę.

Vezuvijus tokio skaudaus smūgio, tokios grubios apgavystės ir neištikimybės negalėjo ramiai pernešti. Nuo Pompėjos gyvenamosios vietos, kelių kilometrų atstume, yra aukštokas kalnas. Vezuvijus iš apsvylimo nerasdams niekur nusiraminiui vietas, lyg replėmis gniauzoma sielvarto širdimi, užsilipo ant to kalno. Ten išgilus skausmo sukūrė tokią nepaprastą ir didžią ugnį, kad ji greitai persimetė į kalno vidurį. Po keletos dienų iš ano kalno pradėjo kilti juodi dūmai ir po kiek laiko ėmė verstis deganti lava.

Jos buvo tokia gausybė, kad apsėmė ir paskandino netik tą miestą, kur Pompėja gyveno, bet ir apylinkinius miestelius užliejo ir sudegino. Iš Pompėjos ir kitų gyventojų liko tik nedidelės pelenų saujos po negailestingo ugnies lavos valymo. Dėl Pompėjos neištikimybės, pasileidimo ir didelių papiktinimų ištiko ją ir apylinkės gyventojus siaubinga bausmė!

POMPEJOS PALAIDUMAS

Taip poetiškai būtų galima įvaizdinti ugniakalnio Vezuvijaus, esančio Italijos miesto Neapolio apylinkėse, lavos išsiveržimą, kuris užliejo Pompėjos miestą. Pompėjos ir Herkulanos miestai buvo palaidoti prasiveržusio Vezuvijaus karštoje lavoje ir pelenuose 79 m. prieš Kristų.

Dabar Pompėjos miestas yra atkastas. Lankytojai gali susidaryti visai gerą vaizdą apie to miesto turėtą gana aukštą kultūros ir civilizacijos laipsnį.

Iš kitos gi pusės metasi į akis didelio viešo ištvirkimo žymės. Yra išlike nemaža pornografičių skulptūrų ir piešinių. Pompėjoje yra atkastos dvejų paleistuvystės namų sienos, kurios išpuoštos gašlumą ir rafinuotą ištvirkavimą vaizduojančiais piešiniais. Vieni namai, turtingiau įrengti, buvo turtingiesiems, kiti gi paprastesni aptarnavo plebėjus, proletarus. Ir yra nuostobiai keista, kad į tuos "linksmybių" namus, vietoje rodyklių matomose vietose kai kurių gatvių grindinio akmenyje ir ant kampinių namų yra iškaltas vyriškasis lyties organas. Taip pat ir patys paleistuvystės namai iš gatvės pusės atžymėti tokiu didelių piešinių. Be to, yra tokių rafinuotų pornografiškų figūrų

ir piešinių, kurios saugojamos po raktu, nes per daug užgauna net mūsų laikų viešą padorumą. Po Pompėjos aplankymo, nežiūrint jos tehnikos ir kultūros gana aukšto lygio, susidaro įspūdis, kad miesto gyventojai buvo dvasiniai susmukę ir doriniai apipuvę. Būta tiesiog viešo ištvirkavimo propagandos.

Rafinuotas pasileidimas žmonėms net fiziniai tiek pat pavojingas, kaip ir kiekviena užkrečiamoji sunki liga. Toks jau yra gamtos desnis — kiekvienas genų dąs daiktas negali ilgai išsilaikyti: anksčiau ar vėliau jis išsidalina ir įgauna kitas formas. Pompėjos ir Herkulanos miesto gyventojus buvo apėmęs didelis gedimo ir puvimo procesas. Jis tartum baises slibinas ištvirkavimo pavidalu naikino žmonių gyvybės syvus. Atrodo, Dievo Apvaizda negalėjo ilgiau žiūrėti į pūvančius ir dvokiančius miestus. Kad juos šiek tiek apvalytų bei pridengtų, pasiuntė Vezuvijaus ugiakalnio ugnį ir lavą. Juk gamtoje niekas savai-

Tad Vezuvijus tebūnie tau, jaunime, sinboliu tos jaunosios kartos, kuri aukštai iškėlus neša dieviškąjį Kristaus Evangelijos švyturį ir kurios širdis kupina tyresnės laimės ir žmonijos sukilinimo bei atnaujinimo idealų!

TEAPSIGALVOJA VYRESNIEJI IR TĖVAI

Man nesuprantami yra tie tėvai ir mokytojai, kurie pro pirštus žiūri į specialiai biznio ar blogos valios žmonių sudarytas progas jaunimo seksualizmui erzinti. Teko dirbti, rodos, su rimtais mokytojais, kurie tačiau siuntė net nepilnamečius savo mokinius į spektaklius, kur apsinuoginusios merginos išdarinėjo įvairius gimnastikos numerius. Būtų suprantamo, jei tai rodytų mergaitėms, kad suprasitų, kaip turi mankštintis sveika ir tvirta mergina. Bet kodėl berniukams? Toks anų neapgalvotas elgesys labai neigiamai atsiliepė į seksualizmą berniukų, kuriems tokie lytiniai paerzinimai daug kainuoja...

POMPEJOS
GRIUVĖSIAI.
UŽPAKALY
MATOSI
VEZUVIJUS.

me neatsitinka, niekas nevyksta be Dievo valios.

Iš filosofinio ir teologinio taško žiūrint, Pompėja ir Herkulana buvo palaidoti Vezuvijaus lavoje už pernelyg dorinį pasileidimą ir kad būtų išgąstingas pamokinas, perspėjimas ateinančioms kartoms. Dėl dorinio supuvimo daugybę visokių nelaimių ir kentėjimų žmonija turėjo pernešti visais laikais. Užtenka tik prisiminti išnykusias kitą syk buvusias garsias tuas. dabar labai paplitusias baises lytinias ligas, šimtus tūkstančių abortų, daugybę vyro ar žmonos nužudymų, moterysčių skyrybų, turto išėikvojimo, vagysčių ir milijonus protinių paliegėlių, bukapročių ir bepročių...

ŽODIS JAUNIMUI

Kodėl mes čia pasakojame Vezuvijaus ir Pompėjos istoriją? — Mat, Pompėja puikiai pavaizduoja liūdną, apverktiną morališkai susmukusio jaunimo likimą.

Vezuvijus gi yra tartum simbolis to sveiko ir skausmingo jaunimo, kuris nori ir siekia gyvenimo audrose aiškumo, drausmingumo, pasiaukojimo ir ištikimybės pasirinktam idealui ar duotam garbės žodžiui. Jaunystė turi būti idealizmo, kilnumo, dorovingumo dvasios sužavėta ir vadovaujama. Jaunimo siela privalo būti tokia kilni, skaisti ir degti aukštųjų idealų meile, šalinanti visa tai, kas žema ir doroviškai dvokiančio, nelyginant kaip Vezuvijus ugninė širdis sudegina visus pasiekimus puvėsius bei nešvarumus. Tos kunkuliuojančios lavos ir dūmų ženklais perspėjantiai veikia į visą apylinkę.

Arba vėl Minint Sao Paulo 400 metų jubiliejų 1954 metais įvyko grandiozinis paradas. Ypač tingo dėmesio publikos susilaukė Miami Jackson School studentai ir ypač studentės. Jos savotiškai apsinuoginusios paradu metu gatvėse atlikinėjo įvairius sporto ir plastikos numerius. Publika gausiai joms plojo. Dabar kai kurių kolegijų ir gimnazijų direktoriai paradų progomis panašiai išrenčia savo auklėtines. Ir tėvai su tuo sutinka. Ar jie nežino, kad tokiu būdu je pasidaro sąmoningi ar nesąmoningi savo mokinių ar sūnų bei dukterų grožio ir jaunuoliškos energijos žudikai?! Juk nuo lytinių liaukų nepiktinaudojimo labai daug priklauso jaunuolio-es energija, darbštumas, gabumai ir grožis.

Tad visi vyresiojo amžiaus žmonės, tėvai ir jaunimo mokytojai ir auklėtojai turėtų šalinti, kiek nuo jų priklauso visa tai, kas sudaro specialias progas seksualiniams suerzinimams, kaip nepadorias knygas žurnalus, pornografiškus paveikslus, romanus, neleisti į nepadorius šokius, vaidinimus ir filmas, tvirkinančias ir užnuodijančias jaunųjų sielas radijo ir televizijos programas žiūrėti ir t.t.

Meilės ir laimės nėra ten kur ieškoma vien savo malonumui, kur išnaudojamas kitų meilės ir lytinis palinkimas, kur tyčiojama iš to, kas skaistu, šventa ir dieviška. Meilė yra ten, kur žmogui gera linkima ir daroma, ji pamokinant, įvertinant, užjaučiant, sukilinant ir padedant jam visuose reikaluose. Tikroji meilė ir laimė yra ten kur laikomasi skausmų, gyve-

LAISVAME PASAULYJE AUGANČIAM JAUNIMUI

Brangūs lietuviukai — berniukai ir mergaitės!

Taip plačiai esate išsiskirstę visuose pasaulio kraštuose, kad šiuo metu vieni renkatės į mokyklas, kiti skirstotės atostogų. Tik todėl nepradedu šiuo laiško linkėjimais jums laimingų mokslo metų ar malonių atostogų. Tegul Dievas visur visus jus laimina: ir mokyklose ir atostogose.

Jūs augate tokiose sąlygose, kad sutinkate žmonių visokių rasinių, visokios tautinės kilmės, visokios kultūros. Kai ateityje keliausite pasaulyje, tai pastebėsite, kad yra labai didelio skirtumo tautų ir valstybių gerbūvyje ir kultūroje. Pastebėsite ir tai, kad žemiško gerbūvio ir dvasinės kultūros laipsnis nesutampa su krašto gamtos turtingumu ir išgyventų laisvės metų skaičiumi. Nelaikykite tuščiu pagyrimu Lietuvai posakio, kad ji per 20 metų laisvės pasiekė daugiau pažangos, negu daugelis valstybių per 150 ir daugiau laisvės metų.

Viso gyvenimo pažanga stebėtinai sutampa su žmogaus dvasios kultūra. Iš daugelio pavyzdžių, jeigu imsime Rusiją, naturaliai labai turtingą kraštą, matome, kad jai nesiseka palengvinti žmonių skurdo, panaiškinti priverstino vergų darbo, atsistoti pirmaujančių kultūroje tautų tarpe, todėl, kad ten paniekinta žmogaus sielos kultūra ir pats žmogus. Ten paniekinta Evangelijoje telpanti pažiūra į žmogų. Nuo to kenčia žmogus, nes Evangelijos mokslas apie žmogų sutampa su žmogaus prigimčia. Kur kovojama prieš Evangeliją, ten kovojama prieš žmogaus prigimtį — taigi prieš žmogų. Iš kitos gi pusės nėra didesnio geradarijo už žmogų skelbiantį Evangeliją. Evangelijos skelbėjas ugdo pagarbą ir meilę žmogui, gyvenimą pagal prigimtį. Bilijonais dolerių matuojama medžiaginė pagalba negali prilygti to gero, kurio duoda vienas Evangelijos skelbėjas-misijonorius, nors jis nieko kito neturi, tik Dievo žodį, Dievą bei žmogų gerbiančią ir mylinčią širdį.

Mės lietuviukai nebūtume dėkingi Dievui ir savo tėvams už mūsų krikščionišką sielą, jeigu nevertintume krikščionybės svarbos žmonijai. Kai sugrįš laisvė Lietuvai, tai ir ten daugiau reikš iš kur nors grįžtas Evangelijos skelbėjas, negu keli milijonai dolerių gauti iš kur nors paskolos ar pašalpos.

Dabar laisvajame pasaulyje auganti lietuvių karta dvasinių pašaukimų skaičiumi neprilygsta savo tėvų kartos, ar savo amžiaus jaunimo kitų tautybių kilmės. Būtų klaida manyti, kad lietuvišką jaunimą pats Dievas paniekino, kad juo nepasitiki. Kaltė yra kur nors mūsų pačių tarpe. Gal permaža krikščioniškos dvasios, gal per daug dėmesio žemiškiems menkniekiams, o permaža drąsos ryžtis dides-

nant pagal žmogaus prigimtyje įrašytus tikslus ir laikus, kur yra pasiaukojimas ir savės atsižadėjimas dėl mylimojo ir kito žmogaus laimės. Tokia meilė padaro laimingą visą žmogų ir kalba jam apie begalinį grožį ir gėrį bei dieviškąją meilės laimę.

Dr. J. Milius

niems dalykams, gal vyresnieji jūsų į tai nepadrąsina. Nesūnu į tą klausimą atsakyti, tačiau yra tiesa, kad iš jūsų tarpo yra nepaprastai maža Dievo pašauktų tapti žmonijos šviesa. Gyvename laikus, kada vieni ryžtasi keliauti po erdves, kiti savo gyvenimu ryžtasi tapti Kristaus draugais žmonijos išganimo darbe. Mūsų laikais visokis vidutiniškumas yra dar mažiau vertinamas, negu buvo praityje. Džiaugiamės, kai jaunas lietuvis atsižymi moksle. Visi dar labiau džiaugsimės kiekviena siela, kuri turės drąsos kilti lig Dievo sosto šventųjų gyvenimo keliu, tapti Kristaus bendradarbiu žmonijos išganyme ir jos tikrame švietime.

Mieli berniukai ir mergaitės. Dievas, Lietuvių tauta ir visa žmonija laukia iš jūsų tarpo daugiau pašaukimų kunigystei ir vienuoliniam gyvenimui. Laisvame pasaulyje yra net keli lietuvių vyrų ir moterų vienuolynai. Yra kunigų seminarijos jūsų gyvenamuose kraštuose. Jums primenu, kad Romoje lietuviui turime šv. Kazimiero Kolegiją, kurią patys lietuviukai taip paremia, kad ten besimokančių tėvai atleidžiami nuo mokesčio už savo sūnus. Ten baigę mokslą ir pašvęsti kunigai darbuojasi kiekvienas, kur kuris pasirinko, o laikui atėjus jie galės grįžti į Lietuvą. Šia proga jums primenu, kad kada girdimas abejotimas, ar svetur tapę kunigais, vienuolėmis — lietuviukai galės grįžti į Lietuvą, neturi pagrindo. Kunigus ir vienuoles saistanti Bažnyčios drausmė nestatys jokios kliūtis norintiems grįžti Lietuvon.

Būti kunigu ar vienuole mūsų pačių noro tačiau nepakanaka. Dvasinis pašaukimas yra Dievo malonė. Ir jūs, brangūs berniukai ir mergaitės, ne visi būsite šaukiami būti kunigais ar vienuolėmis. Visi tačiau melskimės, kad Dievo malonė rastų lietuvių tarpe kuodaugiausiai vertų jo pasitikėjimo ir jo malonės garbės, kad mūsų jaunimas turėtų drąsos paklausti tos Dievo malonės. Jums visiems kartu linkiu idealizmo degti meile ir noru padėti Kristui ir jo Bažnyčiai išganyti kuodaugiausiai sielų.

Dievas telaimina jūsų jaunystę, švenčiausia Marija tegloboja jūsų nekaltumą, šventasis Kazimieras tebūna jums vadu ir įkvėpėju jūsų laukiančiose gyvenimo kovose.

Su meile jums visiems Kristuje, Vysk. Vincentas Brizgys

Šeštadienio Mokykla padės Vasario 16-tos Gimnazijai

Šeštadienio mokykla vadovaujama p. mok. Onos Kairelienės netik lietuviškai mokosi, ir sportuoja, bet kartu ir kultūriškai veikia.

Štai š. m. rugpjūčio 27 d. Šeštadienio Mokykla rengia DIDELĮ VAKARĄ su įdomia programa, dalyvaujant Tautinei šokių grupei, vadovaujant Vytauto Rastausko, Mergaičių Sekstetui ir Mišriam Choru vadovaujam p. Vytauto Cibavičiaus, solistai Liucijai Palilūnonytei-Vedegienei, akompanuojant Eugenijai Čikštaitėi. Šeštadienio Mokyklos mokiniai atliks montažą "ŠALIS TA LIETUVA VADINASI", vadovaujant mok. O. Kairelienei.

Po programos vyks loterija, bufetas, šoklai, žaidimai ir kitos staigmenos.

Sėkmadienis Dimeiai

RELIGIJA IR PREZIDENTAVIMAS

Amerikiečiai šiomis dienomis nemažai skaito laikraščiuose apie religiją ir prezidentavimą. Diskusijos specifiniai liečia klausimą, ar katalikas kandidatas gali būti išrinktas į JAV-ų prezidentus. Viename neseniai pasirodžiusiame straipsnyje "New York Times" buvo pažymėta, kad amerikiečiai stovėtų prieš kataliko išrinkimą. Be to buvo pranešta, kad dauguma demokratų partijos lyderių, įskaitant ir kai kuriuos katalikus, bijo, kad liepos mėn. nominuotas katalikas į prezidentus tikriausiai nelaimėtų per rinkimus lapkričio mėnesį.

Viso šioj spekuliacijoj yra gera prisiminti du pagrindinius faktus. Pirmas, nėra įstatymo, draudžiančio kataliką išrinkti JAV-ų prezidentu. Faktiniai konstitucijoje yra specifiniai pabrėžta: "Niekad nebus atsižvelgta į religiją, kad būtų kvalifikuotu ir bet kurį valdišką postą JAV-ėse. Antra, separacija. Kaip tam kapitonui, ir mums atėjo laikas pakelti akis nuo žemės aukščiau debesų ir, nors ir nebūtume įpratę prie to, reikia ieškoti pagalbos amžinuosiuose dėsniuose ir jų Kūrėjuje.

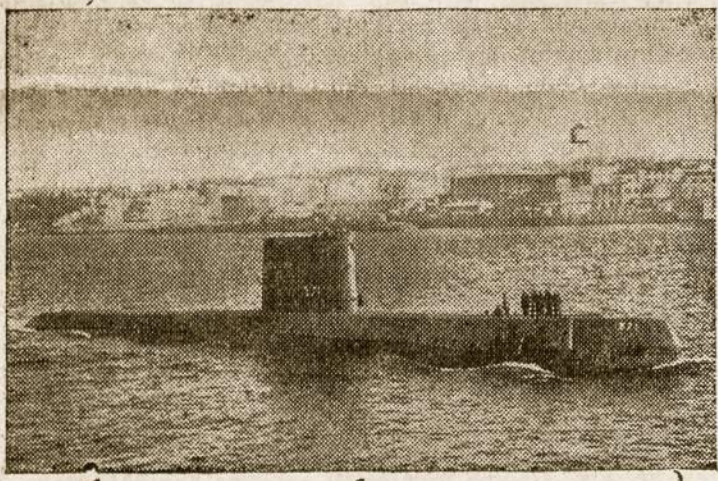
Zmoguje yra daug nekulty-

žmonių kasdien pradeda darbą įstaigose su malda — jie tikėjimą įveda į savo kasdienį gyvenimą.

MALDOS KAMBARYS KONGRESO RŪMUOSE

— Reikšminga, — pasakoja jįsai toliau, — kad Jungtinių Amerikos Valstybių Kongresas neseniai priėmė rezoliuciją steigti savo rūmuose maldos kambarį. Kongreso nariai tuo sąmoningai nesigarsino. Tame susikaupimo kambaryje, kuris skirtas visų tikiųjų žmonėms pakelti mintį prie Dievybės, nieko kito nėra, kaip tik šventasis Raštas. Tuo būdu jau yra vieta, kur mūsų rinktiniai vadai gali įeiti tylios meditacijos momentui ir asmeniškai ryšiu su Dievu, siekiant pagalbos bei eskant sprendimo gausių mus sutinkančių problemų.

Toliau tas teisėjas pasakoja, kaip daug vadovaujančių asmenų kalba apie religijos svarbą jų gyvenime. Vienas pirmininkas bendrovės, kuri daro dešimtis milijonų dolerių apyvartos per metus, pavarde Lem. T. Jones, kiekvieną dieną pradeda atodūsius "Mano Dieve, padaryki mane vertu Tavo akivaizdoje šiandieną".

vuotų gyvuliškųjų pradų, ir tai atsispindi nevien žmonių, bet ir tautų tarpusaviuose santykiuose. Jeigu viską lems stipresniojo letena, tautos pergyvens žiaurią priespaudą. Demokratija kaip tik išryškina teisės ir teisingumo pirmavimą, o tai yra aukštesnės santvarkos pradai, galimi visuomenėje, kuri į žmogų žiūri ne į atspindį aukštesnios būtybės su amžinųjų dėsnių tvarkomu.

VIENO TEISEJO ŽODIS

Akivaizdoje viso to supranta, kodėl viename savo pareiškime spaudai Jungtinių Amerikos Valstybių Kolumbijos distrikto teisėjas Luther Youngdahl džiaugėsi, išskeldamas maždaug šias mintis didžiausias šios dienos religinis faktas, kad mūsų tautoje maldos gyvenimas yra veiklus. Ta religinė maldos dvasia jaučiama namuose, teismo salėje, fabrike ir krašto sostinėje. Šiame vandensilio bombos, raketų ir satelitų amžiuje Amerikos kietakakčio verslo žmonės ir politikai prašo Dievą padėti išspręsti mūsų problemas. Jie darosi Dievo bendrininkais, jausdami, kad šis kelias bus sėkmingiausias. Tūkstančiai

Ir toliau minėtas Washingtono teisėjas Youngdahl apie save prisipažįstas

— Aš nesijausčiau, kad mano diena yra tinkamai pradėta be bendros mūsų šeimos maldos pusryčių valandoje ir be tylaus apmąstymo prie mano stalo Jungtinių Amerikos Valstybių teismo rūmuose, kai aš pradėdu darbą.

Ir gale tas teisėjas pranašiskai skelbia:

— Tik maldai ir religiniam įsitikinimams atsidavusios dvasios žmonės išgelbės šį kraštą ir visą pasaulį.

BROLIS DIEVUJE

Ir tame daug tiesos, nes religija nušviečia kelią savo nepalaužiamais amžiniais principais ir dorovės dėsniais, ji duoda ryžto ir ištėsėjimo, ji leidžia kitame žmoguje matyti ne gyvulišką savo konkurentą, o broli Dievuje, kurį reikia mylėti, kuriam reikia padėti, kurio teises reikia pagerbti, kuris turi nemarią sielą kaip ir mes kiekvienas. Štai dėl ko tarp vakarų pasaulio intelektualų jaučiamas stiprus susidomėjimas religija, kaip asmeniškios ir visuomeniškos gerovės pagrindu.

Dr. J. Prunskis

VARGŠŲ TĖVAS — ŠVENTAS VINCENTAS PAULIETIS

1660 m., sulaukęs 80 metų, mirė didysis artimo meilės apaštalas Šv. Vincentas Paulietis. Po 300 metų naudinga prisiminti šią taurią asmenybę, kuri vienu iš tamsiausių istorijos laikotarpių savo darbais įrodė, kad Dievas niekad vargštačios žmonijos neapleidžia, bet nuolat ją rūpinasi.

PAVYZDINGAS MOKINYS

Gimė šis šventasis pietvakarių Prancūzijoje vargingų bet pamaldžių kaimiečių šeimoje. Šios šeimos gyvenimas, kaip ir daugelio kitų, buvo gana paprastas, bet tvarkingas. Kiekvienas jos narys turėjo savo užsiėmimą ir vasarą ir žiemą. Vakaraudami skaitydavo šventųjų gyvenimus, prisimindavo šeimos mirusiųosius bei kartu meldavosi; prieš einant gulti, vaikai prašydavo tėvų palaiminimo. Pastebėję Vincuko palinkimą mokytis, tėvai ryžosi aukotis šiam tikslui, nors tuoj pat turėjo parduoti porą jaučių, kad sūnus galėtų išsiversti. Tačiau gabus jaunikaitis tėvams didelės naštos nesudarė, nes netrukus pats sugebėjo užsidirbti pragyvenimui, laisvalaikiu mokindamas kitus.

PARDUODAMAS UŽ VERGĄ

Sulaukęs vos 20 metų išventinamas kunigu. Keliaudamas per jūras, pakliūva į turkų belaisvę ir parduodamas vergu Tunizijoje. Apie šį įvykį jis pats rašo savo laiške: "Mus atvedė į aikštę, kurion prisirinko pirklių mūs apžiūrėti, panašiai kaip kad daroma perkant arklį ar jautį; jie žiūrėjo mums į dantis, graibė šonkaulius, liepė vaikščioti, bėgti, kilnoti svorius... kad ištirtų mūs pajėgumą"... Perėjęs per keletą rankų, pagaliau jaunikaitis kluvo vienam nuo tikėjimo atsimesusiam krikščioniui. Nuolatinėmis maldomis bei gražiu pavyzdžiu jam pavyksta atversti šeimininko žmoną ir pagaliau jį patį. Pasitaikius progai abudu ant menko plausto laidžiasi per jūras į Prancūziją. Regimai su dangaus pagalba laimingai pasiekia savo tikslą. Aplankęs Romą ir sutaukęs savo buvusį šeimininką su Bažnyčia, Vincentas persikėlė gyventi į Paryžių. Čia jis pasivedė vadovybei proto ir švento kunigo, būsimą kardinolą de Berulle, kuriam visame kame pakluso.

Būdamas neturtingu apsigyveno viename kambaryje su draugu. Nuo šio draugo kažkas pavagia žymią pinigų sumą. Nesuprasdamas, kaip tai galėjo kitaip įvykti, jis apkaltina Vincentą. Tik po šešerių metų, kai buvo surastas tikrasis kaltininkas, jis išsilaisvino nuo įtarimo. Prašomas draugo, kad dovanotų skriaudą, jis jam užtikrina, kad jau pačioj pradžioj dovanoj.

GRAFŲ DVASIOS VADAS

Pakludamas dvasios vadui kun. de Berulle Vincentas sutiko būti grafo de Gondi vaikų auklėtoju bei grafienės dvasios vadu. 1617 m. lankydamasis grafų dvaruose, jis pamatė neapsakomai liūdną dvasinį kaimiečių stovį ir pasiryžo aukotis jo pagerinimui. Pasitaręs su savo dvasios vadu, jis meta savo patogią tarnybą ir vyksta užimti didelės bet apleistos Chatillon parapijos. Čia jis randa pa-

našias sąlygas ir tas, kurias po 200 m. rado Šv. Jonas Vianney Arse: bažnyčia apgriuvus, jokios pamaldos nelaikomos, žmonės nukrikščionėję. Tačiau vos po penkių mėnesių uolaus apaštalavimo Vincentui pavyksta pagrindinai pakeisti parapijos vaizdą. Naujasis klebonas rūpinasi ne tik dvasinis reikalais, bet ir neturtėlių vargais. Jis pats mielai jiems tarnaudavo bei kitus prie to ragindavo: "Davimo būdas net svarbesnis už pačią dovaną. Tarnaukite vargšams maloniai ir su pagalba. Kristus skaito kaip Jam pačiam padayta tai, kas daroma vargšams ar ligoniams".

Atšauktas prieš savo norą į Paryžių, grįžta prie senų pareigų. Be to, jis dar paskiriamas visų grafams de Gondi priklausančių žemių kapelionu. Šiuo metu Šv. Vincentas sutinka šventąjį Ženevos vyskupą Pranciškų Salezietį, su juo susidraugauja ir jam talkina įvairiuose reikaluose.

VERGŲ KAPELIONAS

Paskirtas pasmerktųjų irkluoju kapelionu, Vincentas uoliai rūpinasi jų medžiaginiu ir dvasiniu gerbūviu, nedvejodamas, reikalui esant, net pats griebtis irklų, kad palengvintų silpniesiems. Jausdami jo meilę, pasmerktieji uoliai dalyvauja jo vedamoje misijoje, ir daugelis iš jų susitaiko su Dievu. Tačiau uoliajam apaštalui dar labiau rūpi jo globai paskirtų kaimiečių evangelizavimas. Matydamas, kad vienas menkas galės nuveikti tarp 12000 sielų, jieško pagelbininkų. Ne vienas pamaldus kunigas, traukiamas šventojo asmenybės, nori stoti jam į talką. Grafai de Gondi paaukvoja žymią pinigų sumą gimstančios kongregacijos reikalams. Mirus grafienei, pats grafas, nori dėtis prie Vincento, bet šis nepaisydamas savo naudos, jį nukreipia kitur.

GAILESTINGŲ SESERŲ ĮSTEIGĖJAS

Šv. Vincento nuopelnams tenka priskirti ir Artimo Meilės seselių kongregacijos įkūrimą, kurių pagrindinis tikslas yra darbuotis ligoninėse, našlaitynuose ir kitokiais būdais vargšų tarnyboj. Šiame darbe jam ištikimai talkino Šv. Liudvika de Marillac, pirmoji šios kongregacijos viršininkė.

Šv. Vincento įkurtos kongregacijos plėtėsi stebėtinu greičiu ne tik pačioj Prancūzijoje, bet ir kituose Europos bei misijų kraštuose. Netrukus ir sunkių bandymų, nes Dievas nenori, kad darbas būtų atliekamas be sunkumų ir be pasiaukojimo. Ypač sunkus Šv. Vincento sūnų bei dukterų kelias buvo Lenkijoje; epidemijos, karai su rusais ir švedais daugumą jų iškynė. Tačiau Vincentas jų vieton siuntė kitus, ir pradėtas darbas nenutrūko. Darbo vaisiai netrūko pasirodyti. Apleisti kaimiečiai buvo sėkmingai evangelizuojami ir gausiai grįžo prie sakramentų; karų nuterotos ir bado kankinamos provincijos susilaukė iš misionierių ir medžiagiškos pagalbos; daugelis apleistų vargšų, ypač ligonių ir pamestinių, patyrė Artimo Meilės seselių motinišką globą.

APAŠTALŲ — KUNIGŲ PARUOŠĖJAS

Vienas iš didžiausių Šv. Vincento rūpesčių buvo taip pat tinkamas paruošimas kandidatų į kunigystę. Gerų kunigų paruošimą jis laikė svarbiausiu darbu, kokį tik galima atlikti šiame pasaulyje. Šiam kilniam tikslui negailėjo jokių pastangų. Savo namuose rengė dvasines lavybas besiruošiantiems šventimams. Jau pasiekusiems kunigystę ruošė savaitines konferencijas, kurios buvo gausiai lankomos.

Būdamas karalienės patarėju bažnytiniam reikalams, šventasis uoliai rūpinosi, kad vyskupijos gautų tinkamus ganytojus, nors jam dėl to ne kartą ir nukentėti teko. Patyręs kartą, kad karalienė pažadėjo vyskupijai nevertam vienos kunigaikštienės sūnui, jis įstengė šį pažadą atšaukinti. Tačiau pats buvo įpareigotas apie tai pranešti kunigaikštenei, kuri, patyrus šią nemaloną žinią, baisiai perpyko ir šventąjį visai išplūdo. Tuo dar pakankamai nenumalšinus savo apmaudo, nutvėrė kreslėlį ir sviedė karalienės pasiuntiniui į galvą, prakirsdama ją iki kraujo. Šventasis visą tai pakėlė ramiai, užsidengė kraujotą veidą nosine ir pasitraukė be skundo. Jo palydovas, kuris buvo likęs prieškambarij ir gerai numanęs, kas buvo įvykę, norėjo atkeršyti skriaudą, bet Vincentas jį sudraudė ir išsitraukė su savim. "Yra ko stebėtis", tik pastebėjo išeidamas, "kaip toli gali nueiti motinos meilė sūnui!"

ŠVENTASIS IR JO DARBAI

Net sulaukęs gilios senatvės, šventasis uoliai tesė apaštalavimą. Miegui teskyrė vos penkias valandas į dieną, maldai keturias, o likusį laiką įvairiems užsiėmimams.

1660 m. pasimirė jo bendradarbė Šv. Liudvika. Vincentas net neįstengė jai pagelbėti mirties valandoj. Pasiuntė vieną iš savo vienuolių su pranešimu mirštančiajai: "Jūs iškeliaujate prieš mane, bet aš jus paseksių netrukus". Iš tikrųjų tais pačiais metais rugsėjo mėn. 27 d. jis savo pažadą išpildė, sukeldamas gilų visų gailestį, nes visi jautėsi lyg netekę mylinčio tėvo.

Šv. Vincentas buvo kanonizuotas 1737 m., o popiežius Leonas XIII jį paskyrė visų artimo meilės brolių dangišku patronu. 45000 Artimo Meilės seselių, 5999 vyrų vienuolių ir nesuskaitomi pasaulietiški organizacijų nariai uoliai tęsia Šv. Vincento pradėtą darbą. Lai šio šventojo pavyzdys ir užtarimas sažadina sielose vis didesnę meilę neturtėliams, kenčiantiems ir kitiems nelaimingiesiems.

A. Nockūnas, MIC

AUKOS LIETUVIŲ SALEZIEČIŲ GIMNAZIJAI

- \$ 100 — St. Mikėlionis
- „ 100 — Ign. Padvalskis
- „ 50 — Ant. Kuliešius
- „ 50 — B. Paluilionis
- „ 50 — M. Galeckas

Pasiūsta tiesiai į Saleziečių gimnaziją per "Banco de Italia y Rio de la Plata". Pasiūsta 350 pezų, kas sudaro 2.650 litų.

